

DESKASZÁLKÁK KÜLÖNSZÁM

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2024 különszám

Építkezési pillanatképek

LELKIPÁSZTORI ÜZENET

Kedves Olvasó!

27 évvel ezelőtt felgyújtották azon a rettenetes téli éjszakán a Deszkatemplomot. Nemcsak a reformátusokat, de felekezetre, vallásra, való tekintet nélkül, országhatáron innen és túl a mindenkit lesújtó hír hamar összefogásra indított. Mindenki adta, amit tudott: pénzét, idejét, szakértelmét, imádságát, helyét. Ennek nyomán szűk két évvel később, 25 évvel ezelőtt, 1999. május 2-án felszentelték az újjáépített Deszkatemplomot.

25 év: egy emberöltő. Tapasztaljuk is a gyülekezetben, hogy generációváltás van folyamatban: az akkori odaadóan, hűségesen, szeretettel, időt, fáradságot nem kímélve dolgozók, szolgálók mára nyugdíjas korúak lettek, többek elmentek a minden élők útján. Sok mai, újonnan csatlakozott gyülekezeti tag számára már csak hír az, hogy valaha leégett és felépült a templom, hiszen többen gyerekek voltak akkor, most pedig a saját gyermekeikkel jönnek hozzánk.

A templom leégése és újjáépítése még mindig egy fontos esemény a gyülekezet életében. Ezt mutatja az is, hogy olyan féltő szeretettel nem sok gyülekezet óvja, figyeli, tartja számon a templomát, mint a „deszkások”. De ami akkor, negyedszázada katartikus élmény volt, és hihetetlenül összekovácsoló erő, azt igyekszünk átformálni, hogy a jövő nemzedékeknek is élmény és erőforrás legyen. Ennek lényege pedig az, hogy az élő Isten a mi megtartónk! Amíg Isten ígéjéhez, Krisztushoz hűséges hívő közösség gyűlik össze hétről-hétre (több alkalommal is például a sok bibliakör révén), addig a pokol kapui sem tudnak erőt venni rajtunk. Akár az olyan tragédia is, mint a templom felgyújtása, csak még erősebb összetartozást, összeczárást ér el. Amíg egy gyülekezet alapja az élő Krisztus, addig az kiirthatatlan. Ha nincs templom, összegyűlnek házaknál. Ha nem lehet házaknál, akkor mezőn, barlangokban vagy katakombákban, de elpusztíthatatlan a Krisztus teste. Ezt fejezi ki, vallja meg gyülekezetünk - Isten ígéjének adva tiszteletet - minden vasárnap azzal, hogy feláll, mikor egy presbiter beviszi a lelkész előtt a Szentírást.

A deszkatemplomi gyülekezet átalakulóban van, hiszen él: folytonos változásban vagyunk, de Krisztus örök. Az itt szolgáló lelkészek, a gyüle-

kezetben szolgáló presbiterek, gondnokok számára Isten ígéje mindig abszolút tekintély. Csodálatos megtapasztalni, hogy bár sokfélék vagyunk, Isten szava mégis mindenkinek ugyanolyan tekintély, így az esetleges nézetkülönbségek csak pillanatnyiak lehetnek. Egy-egy helyzetre, kérdésre nézve létezhetnek, de őket nem tudnak közénk verni, mert Krisztus mindnyájunknak ugyanaz: Megváltónk.

Az újjáépített Deszkatemplom szinte megszámlálhatatlanul sok szimbóluma, az istentiszteleteink, a kiscsoportjaink, az építkezéseink mind-mind Őt, a mi Megváltónkat, Krisztust dicsőítik, ahogy eleink is erre törekedtek.

Szeretettel várjuk Önt is mindig a Deszkatemplomba istentiszteleteinkre, kiscsoportjaink valamelyikébe, mert „deszkásnak lenni” azt jelenti: igyekszünk közösségben lenni Krisztussal és egymással!

A templom felépítéséről, a gyülekezet elmúlt 25 évéről és a jelenről fogadja szeretettel beszámolónkat!

Almási Ferenc
lelkipásztor

EMLÉKEZÉS

A HUSZONÖTÉVES, ÚJ DESZKATEMPLOMRA

“Az én Uram, az ÚR jön hatalommal, karja uralkodik. Vele jön szerzeménye, előtte jön, amiért fáradozott. Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bányákat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelgeti.”
(Ézs 40, 10-11)

Életem végéig előttem lesz az a vasárnap délelőtt, amikor először vendégségbe mentünk istentiszteletre. Nem a megszokott lelki otthonunkba, a Deszkatemplomunkba, mert az az előtte való napokban lakhatatlanná lett. Az egyházkerületi székházban kaptunk átmeneti „szállást” a gyülekezettel. Azon az első vasárnapon zsúfolásig megtelt a nagyterem, még kint is megtelt az előtér. Ezután beláttuk, duplázunk kell a vasárnap délelőtti istentiszteleteinket, hogy elférjen a gyülekezet.

Jóllehet ilyen népes közösség töltötte meg a termet, a légyzümmögést is lehetett hallani. Döbönt csend és várakozás. A közösség várta a vi-

gasztalását, az evangéliumot. Akkor a fenti ézsaiási igét bízta rám a Kijelentés Ura. Az ige pár perc alatt elsodort mindent: fájdalmat, veszteséget, vigasztalanságot, kilátástalanságot. Ott és akkor Isten igéje azt üzenete a tetemvári református népnek, hogy Ő nem hagyta magára a nyáját.

Azon a vasárnapon értelmet nyert a megelőző napok bekormozott összevisszasága. És most lapozzunk vissza december negyedike hajnalára! Fél négy körül csörög a telefonunk a parókián. A templomgondnoknőnk zaklatott hangon szól: tiszteletes úr, ég a templom. A feleségem, Marika is felébred, kilép a nappaliba, látja elszürkült, döbbsent arcomat. Ég a templom!

A hajnali sötétben már messzire világítottak a pokoli lángok. A tűzoltók vívták elkeseredett harcukat. Még javában lobogott a tűz a boronafalak fölött a héjazaton, odaérkezett áldott emlékű akkori püspökünk, Mészáros István. Kezét nyújtotta, nem sokat beszéltünk. Ott álltunk a Laborfalvy utca járdája szélén és némán, pityeregve néztük, ahogy pusztul el a szent hajlék.

Virradatra maradtak a füstcsóvák, az égett kátrány mindent átható, csípős szaga, és elindult a lépcsőkön fölfelé a bús zarándoklat. A gyülekezet, nyomukban a környékbeli kíváncsiakkal feljött a dombra, hogy meglássa a Tetemváron az új, fából feláldozott tetemet. A néma sóhajok és kesergő hangok között egy szelíd, halk férfihangra ocsúdtam föl: „templomépítő lelkész leszel, Péter!” - mondta Görömbey Pista, akkor volt presbiterünk. Már nem emlékszem, mit feleltem, valószínűleg valami olyat, hogy ”én erre nem készültem”, mert, éppen egy felújító karbantartáson törtük a fejünket, hogy a hatvanadik évfordulóra szép legyen a “Deszka”... De, ki gondolt volna újraépítésre!

Még aznap kinyúltak felénk az első segítő kezek. A minorita templomban már a hajnali rorátén nekünk perselyeztek. Valamikor délután bejelentkezett Simon Gábor építőmérnök, aki felajánlotta, ingyen vállalja a lebonyolítást. Szilágyi Levente főgondnokunkkal rögtön föl is vették a kapcsolatot, hogy tervezők után nézzenek. Az esti bibliaórára megérkezett a Debrecen-Nagytemplomi Gyülekezet küldöttsége, hogy átadják az első adományt az újjáépítésre. Már aznap, ez csütörtök volt, beindult egy olyan gépezet, amelynek fogaskerekeit egy láthatatlan kéz illesztgette össze. Ekkor érkeztünk el az első vasárnapra, amelyen kaptuk a biztatást. Onnantól kezdve Isten igéjének vigasztaló hajtóereje vitte előre a bontást és az

építést. Sokat mesélhetnék még az építkezés feszített, termékeny tizenegy hónapjáról. Makovecz Imréről, aki megfontolásra ajánlotta, hogy az eredeti formát építsük vissza, ami egyúttal új is, mivel Szeghalmy Bálint, az áldott kezű tervező háromszintes belsőt tervezett kis karzatokkal. Ezeket most a lángok tárták fel a burkolat alatt. A presbiteri gyűlés előtti hajnalon erre az ígére ébredtem: „*ne a régi dolgokat emlegessétek, íme, én újat cselekszem köztetek*”. Akkor megértettem, hogy mi, mai nemzedék előre kell, hogy nézzünk. Ne az kösse meg a gondolatunkat, hogy hogyan volt, hanem az, hogyan kellene lennie.

Aztán felejthetetlen volt az avatás vasárnapja is, 1999. május 2. Három istentiszteletet is tartottunk tele templommal. Az első volt a miénk, a második és harmadik az országos egyházé és a nemzetközi keresztyén összefogásé. Püspökök, miniszterelnök feleségestől és kormánytagok tiszteltek meg minket. A reggeli istentisztelet még a „mienk” volt, a gyülekezeté. Akkor fordult velem először elő, hogy nem írtam le a prédikációt. Ültem az imateremben és hallgattam, ahogy hívogat az újraöntött harang, még textusom se volt. Aztán, ahogy kaptam, úgy mondtam. Azóta adatott meg, hogy nem papírról, hanem fejből, szívből szólhatok, ha szószékre álllok.

Istené legyen a hála és dicsőség, hogy parányi szolgája lehettem ennek a csodának örök társammal, Marikával és a mieinkkel, az ő nagy népével a Tetemváron. Isten megengedte, hogy gonosz kezek fölgyújtsák szent helyét, hogy aztán ezer áldással gyógyítsa meg a lelkünket és gyarapítsa népét a “régi-új” templom megépülése által.

A sok-sok történet velejét abban tudom összegezni, amit a megégett úrasztalában találtunk. Valaki kivette a hímzett terítőt, és megmutatta: a szélei már megperzselődtek, de a ráhímzett éneksor töredéke érintetlen maradt, mintegy üzenetül: „...*Isten, csak te vagy!*”

Dr. Kádár Péter
korábbi lelkipásztor

ÉPÍTKEZÉSI EMÉKEK

Hol legyen a szószék?

Templomot építeni nagy vállalkozás, nagy teher, ugyanakkor kiváltság, isteni kegyelem. A mi generációnknak mindez megadott. Huszonöt év távlatából visszanezve leginkább a szép és felemelő emlékek jönnek elő, a gondok, problémák, feszültséggel teli presbitéri gyűlések a jótékony feledés homályába süllyednek. Mégis, ez utóbbiaknak is megvolt a maguk szerepe. Isten ezek által is formálta, csi-szolta, tisztította közösségünket. Egy ilyet szeretnék most felidézni.

A temetőben épült templomunk – amelyik már harmadik ezen a helyen – fő feladata volt a földi világból eltávozók végső búcsújának méltó helyet adni. Ennek megfelelő az elrendezése is: a szószékkal és az úrasztalával szemben van a ravatalozó, amit jobbról és balról az ún. hullakamrák öveznek. A végtisztességet tévő - akár több száz fős - gyülekezet kisebb részben a ravatalozó és az úrasztala között, nagyjából attól jobbra és balra foglal helyet. 1950-ben vált ki a belvárosi gyülekezetből, és lett önálló a deszkatemplomi közösség, Miskolc-Tetemvári Református Gyülekezet néven. Ettől kezdve lett rendszeres istentiszteleti helyé templomunk, noha hét közben a temetések továbbra is innen történnek. A gyülekezet első lelkésze, dr. Szilágyi István kezdeményezésére a templom belső elrendezését megváltoztatták, az istentiszteleti funkcióhoz igazították. A szószék és az úrasztala átkerült a főbejárattal szembe, az ún. szentélybe, így a lelkész az egész gyülekezettel szemben állva beszélhetett. Így volt ez a templom leégéséig. Az újjáépült templom kívülről olyan, mint a régi, de belül már voltak kisebb változtatások, főleg az ülőhelyek számának növelése érdekében. Kádár Péter, a templomépítő lelkészünk azt kérte a presbitériumtól, hogy az eredeti elrendezést állítsuk vissza, vagyis a szószék és úrasztala legyen a ravatalozóval szemben, így a lelkészt mintegy körülveszi a gyülekezete. A presbitérium nagy többsége a leégés előtti elrendezéshez ragaszkodott. Benne volt ebben a megszokás, a hagyomány tisztelete, no meg az is, hogy ezzel a még köztünk lévő előző szeretett lelkészünk, dr. Szilágyi István által kialakított elrendezést vetjük el. Ugyanakkor látszott az is, hogy Kádár Péter nagytiszteletű úr számára is fontos kérdés volt elgondolásának megvalósítása. Több gyűlésen is napirenden volt ez a kérdés,

a feszültség egyre nagyobb lett, sok-sok érv elhangzott pró és kontra, de az álláspontok nem közeledtek. Már-már úgy látszott, kenyértörésre kerül a dolog. Ekkor felállt egy presbiter és társaihoz fordulva ezt mondta: „*Testvérek, szívem szerint nekem is kedvesebb lenne a megszokott elrendezés, de látszik, hogy a nagytiszteletű úr számára nagyon fontos, hogy megvalósuljon az ő javaslata, ezért szeretettel kérek benneteket, hogy fogadjuk el azt, mert ez nem lényegi kérdés. A lényeg az, hogy a szószékről, bárhol is álljon az, Isten elegyítetlen tiszta evangéliuma hirdettessék. Minden más ehhez képest másodlagos vagy éppen elhanyagolható.*” Az ezt követő szavazáson határozott többséget kapott a jelenlegi templombelső.

Számomra ennek az volt az üzenete, hogy nem jó az, ha mindig körömszakadtáig ragaszkodunk egy állásponthoz, mégha meg is vagyunk győződve annak helyességéről. Jobb először elcsendesedni, és Urunktól elkérni az „igen”-t, vagy a „nem”-et.

Dr. Benke László
tiszteletbeli presbiter

EGYÜTT, KÖZÖSSÉGBEN

„az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja” (Apcsel 3,7)

Ha egy nagy családban valakiről a keresztnévét említve beszélünk, mindenki tudja, kiről van szó, milyen emlékek, élmények fűzik a rokonhoz. Ismerjük botlásait, sikereit, erényeit, tudjuk, ha beteg, ha segítségre szorul. Ezek az ismeretek hosszú évek alatt vésődnek be a családi emlékezetbe. Lehet, hogy a legfiatalabbak csak fényképről, vagy elbeszélésekből, sírkő feliratról ismerik a két-három generációval korábban élt családtagot. Így alkotnak egy közösséget. A jó családot pedig az összetartás, tagjai egymás iránti támogatása jellemzi.

Mi, az egyházköziség tagjai a Deszkatemplomhoz tartozónak mondjuk magunkat. De tényleg az épülethez tartozunk? Reményem szerint sokkal inkább egymáshoz, akiknek van egy közös istentiszteleti helye a Tetemvá-

ron. Itt találkozunk évtizedek óta. Szívünkben, gondolatainkban akkor is együtt vagyunk, ha a város, a világ más részein élünk.

A Deszkatemplom újrászentelése óta eltelt negyedszázadban volt 1300 vasárnap. Legalább másfél ezer istentisztelet, ahol alkalom volt az Istennel való templomi találkozásra és az egymással való közösség személyes megélésére. Az egyházközség családjának összetartozása, Isten dicsérete azonban nem szűkül le ezekre az alkalmakra. Mi akkor is hordozzuk lelkünkben testvéreink gondját, örömét, ha nincs lehetőségünk a templom előtti téren egymás szemébe nézni.

Keresztneve alapján is tudjuk ki volt Lencsi néni, Levente, Kálmán bátyánk. Köztünk van Magdi néni, Sanyi bácsi. Tudjuk, milyen sokat tettek a gyülekezetért, annak egy-egy tagjáért. Merjük egymást „*Aldás, békeség!*” köszöntéssel üdvözölni az utcán, ezzel is kifejezve a közös gyökerekhez tartozást. Lelki és gyakorlati támaszt, segítséget nyújtunk egymásnak. Önzetlenül, érdek keresés nélkül, jó szívvel. Mint egy családban.

Tesszük ezt úgy, hogy van egy családfő, akire támaszkodhatunk, akinek hálát adhatunk, aki megbocsátja bűneinket, kegyelmével terel a hozzá vezető úton. Isten vezérli gondolatainkat, tetteinket. Szükség van az összetartó erőre, mert magunk gyengék lennénk. Ő ad bátorságot, vigasztalást, reményt, növekedést... Mint egy családban.

Pintér Zoltán
főgondnok

TOVÁBB ÉPÍTKEZÜNK

„Mindeddig megsegített bennünket az Úr!” (1Sám 7,12)

Tíz év nagy idő az ember életében, a gyülekezetekében is. Jól mérhető, tendenciák, statisztikák készíthetők róla, ilyen távlatból jól láthatók a változások. A 2014-2024-es időszak gyülekezetünket érintő infrastrukturális fejlesztéseit, ingatlanokkal kapcsolatos beruházásait fogom most számba venni és röviden bemutatni. Bevezetésként annyit szeretnék még hozzá tenni, hogy nagyon hálás vagyok Istennek, aki megáldotta az elmúlt tíz évünket, és a 2014-2015-ös évek anyagi bizonytalanságait magunk mögött hagyva, stabil anyagi háttérrel és megújult ingatlan állománnyal mehettünk a következő időszakba.

A gyülekezeti házat érintő fejlesztések 2015-ben kezdődtek, amikor adakozásból elkészült a mostani baba-mama szoba elődje, ahol még konvektoros fűtés mellett ugyan, de már TV-n lehetett nézni a templomi istentiszteletet. Ekkor fogalmazódott meg a gondolat, hogy nagyobb léptékben kell hozzányúlni a gyülekezeti házhoz, így a későbbiekben e gondolat mentén kezdtem el tervezni az emeleti szintet. A cél jól használható vizesblokkok, teakonyha és babaszoba kialakítása volt.

2016-ban a parókia utcai homlokzata újult meg Bianki Dániel DLA tervei alapján, illetve a Jókai iskola udvar rekonstrukciója épült meg, melyet Szűcs Gábor tájépítész tervezett. 2017-ben új konyha és természettudományos tanterem épültek iskolánkban, illetve az óvoda hőszigetelése is elkezdődött, mely a tornaszoba építésének előszobája volt. Ezeken kívül gyülekezetünk erőforrásait a presbiterválasztás és a reformáció 500. évfordulójával kapcsolatos teendők kötötték le.

A gyülekezeti ház emeletén a presbitériummal egyeztetett tervek alapján 2018 nyarán indult el a kivitelezés, amikor is az emeleti folyosóról jobbra nyíló traktus összes fala elbontásra került. A munka tartogatott nem várt meglepetéseket is, például az egész aljzatot fel kellett bontani és újra kellett önteni, mert a mettlachi csak habarcsba volt lerakva, nem volt alatta beton aljzat. Guba Tamás testvérünk jóvoltából megújult a ház villanszerelése is. Szintén ez évben épült meg az óvoda tornaszobája, illetve átépítésre került az óvodai konyha és a teljes emelet, az ovi ekkor bővült egy csoportszobával.

2019-ben a gyülekezeti terem födém megerősítése és az emeleti szint nyílászáró cseréje valósult meg, illetve ekkor kapott új padlóburkolatot a nagyterem, szintén ekkor került beépítésre a projektor. E munkálatok kapcsán jó volt megélni a gyülekezeti közösséget, amikor a testvérekkel együtt bontottuk fel a parkettát és az álpadlót, illetve közös erővel termeltük le a födém feltöltését.

2020 a pandémia (COVID-19 járvány) éve volt, azonban a munkálatok ekkor sem álltak meg, iskolánkban Révai Tamás építész tervei alapján megépült a tornatermi szárny emeletréépítéses bővítése. Nem tervezett módon, de műszaki szükségességből ekkor lett újra vakolva a parókia nyugati és északi homlokzata – a szomszéd jelezte, hogy balesetveszélyes az omladozó vakolat. Szintén ekkor újult meg az udvari szárny fémlemez fedése. Ez évben készült el a parókia fűtőkorszerúsítése is, mely során az egyes rendeltetési egységek új kazánokat, illetve a közös kazánról működő egységek saját vezérlést kaptak, így az épület üzemeltetése jól szabályozhatóvá és gazdaságosabbá vált.

2022-ben a Bethlen Gábor alapkezelőn keresztül pályázati forrásból valósulhatott meg a templom falazatának karbantartó festése, a zsindelek felületkezelése, a nyílászárók újrafestése. Szintén ekkor készült el egyházkerületi támogatásból a gyülekezeti ház földszintjének nyílászáró cseréje, belső felújítása, az épület külső hőszigetelése és tetőcseréje, valamint az udvari parkoló térkövezése. Bár eredetileg nem volt be tervezve, műszakilag szükségessé vált a gyülekezeti ház udvarán található egykori kazánház födém- és tetőcseréje. Szintén ez évben épült ki a gyülekezeti ház fűtésének három körre osztása, illetve ekkor készült el a temetőgondnokságban is a radiátoros fűtés.

Idén a gyülekezeti ház udvarának további rendbetételét tervezzük, valamint folyamatban van a templom felső kerítésének és kapujának felújítása.

Jobbágy Tamás
presbiter

HITÉLETI KÖZÖSSÉGEINK

BABA- MAMA KÖR

*„Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.”
(Zsolt 127,3)*

Az élet Isten ajándéka, mi pedig megajándékozottak vagyunk. Életünk során sok mindenért meg kell küzdenünk, olykor versengünk, melynek célja, hogy miénk legyen a győzelem és jutalom. Ez lehet egy érem, kupa, trófea. Mégis úgy gondolom, az egyik legszebb, és legnagyobb jutalom, amit Isten az embernek adhat, az a gyermek. A gyermek által válik a nő édesanyává, a férfi édesapává, és válnak együtt családdá. A legszebb és legfelelősségteljesebb hivatás szülőnek lenni. Erről tesznek bizonyosságot azok az édesanyák is, akik korábban, vagy jelenleg is a Baba-mama kör tagjai. Különböző élethelyzetek, nehézségek és próbák a várandósság alatt, könnyek, küzdelmek, de ugyanakkor sok-sok mosoly. Különböző nők, mégis egyek- Isten kegyelméből édesanyák.

A baba-mamás anyukák közül sokan az egészségügyben, vagy éppen oktatás-nevelésben dolgoztak, mielőtt gyermekük született volna. Igyekeztek mindent megtenni azért, hogy akiket rájuk bízta „testi egészségben” legyenek. De nagyon jó azt megtapasztalni, hogy ők azt is szerették volna, ha a betegek, a gyermekek lelki egészsége is rendben lenne. Kedvességük, mosolyuk, odaállásuk mind arról tanúskodott, Krisztushoz tartoznak. Amikor pedig gyermekük született, akkor még inkább fontossá vált, hogy ne csak a testük gyarapodjon, hanem nevelődjenek lélekben, hitben egyaránt. Ezért is lettek tagjai ennek a közösségnek.

Nagyon hálás vagyok a Baba-mama körért, amely lehetőséget nyújt az édesanyáknak arra, hogy picit kiszakadjanak a hétköznapi megszokott rutinból, és hasonló helyzetben lévő társaikkal beszélgessenek az anyai, gyermeknevelési, családi kérdésekről Isten igéjének fényében. Az alkalmakon szolgatársam mindenki Juli nénije, aki vigyáz a gyermekekre, játszik velük, fejleszti őket, míg anyukájuk egy kicsit „kikapcsolódik”. Persze a féltő anyai tekintet mindig félszemmél a gyermeken van, és ha egy ölelésre vagy éppen puszira vágynak, két ölelő karjuk mindig tárva várja őket. A Baba-mama kör valóban egy áldott kis közösség, mely felüdíti lelkünket, és mindig

nagy örömmel várjuk az újratálalkozás lehetőségét egymással és Krisztussal.

„A gyermek olyan, mint egy pillangó a szélben.

Néhány magasabbra tud repülni, mint mások,

de mindegyik a legjobb tudása szerint repül.

Miért is hasonlítanád össze őket?

Mindegyik más.

Mindegyik különleges.

Mindegyik gyönyörű.”

Kilin-Szikszai Andrea

iskolalelkész

GYERMEK-ISTENTISZTELETEK GYÜLEKEZETÜNKBEN

„Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.” (Péld 22,6)

2003-ban költöztem Miskolcra és azóta vagyok gyülekezetünk tagja. Napközionthonos nevelőként dolgoztam akkor tanítói végzettségemmel, egy környékbeli település általános iskolájában. A Sárospataki Református Teológiai Akadémia 2005 szeptemberétől első ízben hirdette meg katechéta-lelkipásztori munkatárs szakos képzését, levelező tagozaton. Azonnal éreztem Isten hívását, megszólítását, és jelentkeztem a hat féléves képzésre, melyet 2008-ban sikeresen be is fejeztem. Közben dr. Kádár Péterné lett a gyülekezet vezető lelkipásztora, akinek kérésére bekapcsolódtam a gyermekek közötti szolgálatba, és vasárnaponként néhány alkalommal tartottam gyermek-istentiszteletet Nagybányai-Kiss Ágnes és Rácz Zoltán mellett, akik ezekben az években rendszeresen vezették vasárnaponként az alkalmakat.

2008-ban Fehér Norbert lett a vezető lelkipásztor, akihez régi ismeretség fűzött, hiszen évfolyamtársak voltunk középiskolás éveink alatt a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában. Az év nyarán - a hitok-

atató képzés elvégzése után - éppen munkát kerestem. Megkerestem nagytiszteletű urat, hogy nem tudna-e nekem valamilyen munkát, szolgálatot biztosítani a gyülekezetben. Elképzelésünk találkozott, mert pont egy olyan emberre volt szüksége, aki főállásban végezné a hitoktatást a gyülekezetben. Így lettem 2008 augusztusától egyházközségünk alkalmazott hitoktatója.

Teljes munkaidőben átvettem a gyermek-istentiszteleteken való szolgálatot, valamint a hittanórák rendszeres tartását a gyülekezetünk területéhez tartozó állami fenntartású általános iskolákban és óvodákban (Tarac köziné Nemes Mónika beosztott lelkipásztortól). Általában 20-30 gyermek azokban az években is jelen volt a gyermek-istentiszteleteken. Korábban, a nyári szünetben és az úrvacsorás istentiszteletek alkalmával nem voltak ezek a gyermekalkalmak megtartva, Thománé Szikora Anita beosztott lelkész javaslatára változott ez meg 2009 után.

Nyári szünetekben a nyaralások és szabadságolások miatt valóban kevesebb volt a gyermekalkalom, mert egyetlen gyermek sem jelent meg. Szeptembertől, az iskolai időszak indulásával újra megugrott a résztvevők létszáma. Ez a tendencia mind a mai napig megfigyelhető. 2009-ben megpróbálkoztunk egy gyülekezeti napközis tábor szervezésével is, de különféle okok miatt ebben az évben ezt még nem sikerült megrendezni, viszont 2010-től már igen. Azóta is rendszeresen szervezünk minden évben gyülekezeti napközis tábort a kicsik részére.

2008-tól tehát vasárnaponként folyamatosan zajlottak a gyermekistentiszteletek gyülekezeti termünkben. A következő években a létszám növekedni kezdett, többször előfordult, hogy több mint negyven gyermek vett részt az alkalmon.

2023-ban oly mértékben megnőtt az érdeklődő gyerekek száma, hogy szó szerint „kinőttük” a gyülekezeti termünk kereteit és lehetőségeit, gyakran 60-70 gyermek sűrűsödött össze egy-egy alkalmon. Az is előfordult, hogy egy széken két kisgyermek foglalt helyet összehúzódva, hogy mindenkinek legyen ülőhelye. A gyülekezet vezetőségének gondolkodni kellett valamilyen komfortosabb, egészségesebb megoldáson. A mi gyülekezetünkben – Jókai iskolánknak és óvodánknak köszönhetően is – sok a gyermek, de sajnos kevés helyünk van, nincsenek nagy tereink és termeink. A beosztott lelkipásztor házaspár távozásával 2024 elején felszabadult a gyülekezeti ház alsó részében lévő lelkészlakás, így ez év márciusától korosztály szerint két csoportra (ovisok, elsősök és

másodikosok, valamint harmadiktól hatodikig) tudtuk bontani a gyermek-istentiszteletre járókat. Jelenleg tehát két csoportban, két külön teremben kényelmes keretek között hallgathatják a kisebbek és a nagyobbak Isten ígétjét és az Úr Jézusról szóló örömhírt.

Az istentisztelet főbb elemeit - éneklés, imádság, bibliai történet és annak magyarázata, Úri imádság közös elmondása, adakozásra való felhívás, adakozás gyakorlása, hirdetések - igyekszünk a gyermekek között is megvalósítani. Célunk ezzel az, hogy már gyermekként ismerjék meg ezeket az elemeket és a református istentisztelet nyelvezetét és gyakorlatát. Így később fiatalként és felnőttként könnyebben be tudjanak kapcsolódni a felnőtt istentiszteletbe.

Plaszko Zoltán
hitoktató

IFJÚSÁGI ÉLET

A gyülekezetünkben az idők folyamán több ificsoport alakult. Ez valahol érthető is, hiszen az ifjúság egy viszonylag szűk korosztályban tud jól együtt létezni, lévén a nagy korkülönbség egészen más élethelyzeteket, kérdéseket vet fel: egészen más problémái, kérdései vannak egy 12, mint

egy 18 évesnek. Az ificsoportok másik jellemzője, hogy kinőnek belőle: az az élet rendje, hogy a fiatalok felnőnek és családot alapítanak, így kikerülnek az ifiből, és lesznek valamelyik felnőtt kis csoport tagjai.

A fiatalokkal fiatalok, vagy örökifjak szeretnek és tudnak igazán foglalkozni. Így gyülekezetünkben is a mindenkori fiatal kollégák, segéd- és beosztott lelkészek foglalkoztak főként. Ők alapították ezeket a csoportokat, azonban amilyen rövid ideig voltak a gyülekezetben, általában olyan hasonlóan rövid ideig is éltek ezek a csoportok, hiszen az ifjúság általában nagyon ragaszkodik a vezetőhöz. A leghosszabb ideig működő ificsoport talán a Timóteus és az EgyIK ifi volt. Érdekes, hogy a Fehér Norbert nagytiszteletű úr által alapított EgyIK ifi (nevük jelentése: Együtt Isten Közelében) révén létrejött egy másik bibliakör, a Kövess Engem Kör (KEK). A fiatalok ugyanis nagy örömmel, szívesen jártak az ifikre, a szülők pedig azon morfondíroztak: tulajdonképpen mi is összejárhatnánk, és lehetne nekünk is egy csoportunk. Az EgyIK ifi az élet rendje szerint kiöregedett, sokan megházasodtak, gyermekeket nevelnek, de a szüleik csoportja, a KEK ma is működik. Az „idősödő”, de még nem házas fiatalok is összejárnak, ők alkotják ma a Fiatal Felnöttek Körét.

Az EgyIK ifit Fehér Norbert tiszteletes úr távozása után még egy ideig vezettem, de mivel ekkor már mind egyetemisták voltak, így nem sokáig tudtunk együtt maradni, és lassan eloszlott a csoport. Néhányan azonban még a városban és a gyülekezetben maradtak, őket elkezdtem felkészíteni ifivezetésre. Együtt egy új ificsoportot hoztunk létre az aktuális konfirmandusokból, ez volt az Új ifi, majd Kisifi.

Jelenleg újra az ifjúság összegyűjtésének, építésének fázisában vagyunk. Reménységgel tesszük: hisszük, hogy Istennek ma is terve van a fiatalokkal, hiszen Krisztus első követői, tanítványai is mind fiatalok voltak. Ifi alkalmainkon Isten igéje van a középpontban. Természetesen fontos a beszélgetés, egyfajta lelkigondozás, illetve elmaradhatatlan a vidámság, játékok, néha hamburger sütés, vagy a „bennmaradós hétvége” és a táborozás.

Az ifinek azonban – mint minden csoportnak – fontos jellemzője kell, hogy legyen a nagy közösségbe, a gyülekezetbe tartozás. A gyülekezet és vasárnapi istentisztelet nélküli ifjúsági csoport célt tévesztés, hiszen ahogy kezdtem, az ifisek „sorsa”, hogy felnőnek és teherhordó, szolgáló, ak-

tív gyülekezeti taggá lesznek, akik majd a saját gyermekeiket is igyekezzenek a gyülekezetük ifjújébe integrálni.

Almási Ferenc
lelkipásztor

FIATAL FELNÖTTEK KÖRE

2018-ban az az igény hívta életre a Fialat felnöttek körét, hogy az ifis korból kinött fiataloknak is legyen közössége gyülekezetünkben. A kezdetben 3 fővel induló közösség a későbbiekben szépen gyarapodott, különböző más felekezeti háttérű fiatalok is otthonra találtak közöttünk. Alkalmaink középpontjában az Isten ígéréről való közös elmélkedés áll, előtérbe helyezve azt, hogy saját keresztény életünkben hogyan tudjuk a Szentírásból elméleti szinten megismert igazságokat ténylegesen megvalósítani. Valljuk, hogy ha az ige tükrébe őszintén tekintünk bele, akkor megannyi kérdés fogalmazódik meg bennünk saját életünk, motivációink, cselekedeteink kapcsán, melyekről nagyon jó ebben a közösségben megosztani gondolatainkat, meggyőződéseinket, vagy akár kételyeinket. Az Úrtól kapott áldásként éljük meg, amikor ezen alkalmak során egymás szavai által kapunk választ - akár hangosan - fel sem tett kérdéseinkre. El tudjuk vinni magunkkal Istentől azokat a gondolatokat, melyek hitünk épülésére szolgálnak. Kegyelem megélni ebben a bibliakörben, hogy keddenként a világ forgatagából kiszakadva időt tudunk szakítani arra, ami és Aki valójában a legfontosabb! „Máriai lelkülettel” ülünk le közösen a Mester lábához, hogy megértsük mit szeretne szólni hozzánk.

Rendszeresen tartunk „társasjátékos, pizzázós” kötetlenebb alkalmakat is, és szívesen járunk együtt túrázni, vagy különböző keresztyén eseményekre. Szeretettel látunk minden érdeklődőt, aki szeretne egy nyitott, Isten ígétjén alapuló fiatal gyülekezeti közösséghez tartozni, és megtapasztalni annak erejét!

Hártó Ákos

Bibliaköri évadzáró

FeTa kör évadzáró

Gyülekezeti túra

Hajnal kör

Ifi tábor

Kóruspróba

Anyák napi istentisztelet

Kántálás

Presbiteri fogadalomtétel

Presbiteri hétvége

Szenior kör kirándulás

Ünnepi presbiteri gyűlés

A FeTa BIBLIAKÖR BEMUTATKOZÁSA

A FeTa (Fejlődő Tanítványok) bibliakör húsz évvel ezelőtt alakult, nt. Fehér Norbert lelkipásztor vezetésével. A bibliakör elsődleges célja, a hitben már elkötelezett, de fejlődni kívánó testvérek ismereteinek bővítése, Jézus Krisztussal való kapcsolatának mélyítése volt. Ez a kör lehetőséget biztosított a felnőttként konfirmált testvérek számára, hogy könnyebben beilleszkedjenek a gyülekezetünkbe. Az alkalmak kéthetente kerültek megrendezésre, kötetlen beszélgetések formájában, aktuális hitéleti, társadalmi és bibliai témákban.

Tíz évvel ezelőtt nt. Almási Ferenc lelkipásztor vette át a “FeTát”, amely összetételében, tematikájában és formájában is jelentősen átalakult. Jelenleg az alkalmak heti rendszerességgel kerülnek megtartásra, amelyen egy előre meghatározott bibliai, hitéleti témában zajlik a beszélgetés. A FeTa alkalmain a gyülekezet minden korosztálya képviselteti magát, fiataloktól az idősebb korosztályig. Az alkalmat mindig egy jó hangulatú közös étkezéssel kezdjük, majd ezután vesszük magunkhoz a „lelki táplálékot”. Az iskolai évhez igazodva, szeptemberben gyűjtjük össze azokat a témákat, amelyeket feldolgozunk (pl. Dániel Könyvét ebben az évben fejezetről-fejezetre végigvettük), az évadot általában egy közös kirándulással zárjuk.

Az évek során szoros barátságok kötődtek, ha tehetjük az alkalmakon kívül is szívesen találkozunk. Tudjuk, hogy számíthatunk egymásra az élet minden területén.

Remélem felkeltettük a testvérek érdeklődését, örömmel várunk új tagokat bibliakörünkbe!

Telekné Tatár Kinga

Kövess Engem Kör
Szilveszter 2023

FeTa
kirándulás

A KEK (KÖVESS ENGEM KÖR)

AKEK (Kövess Engem Kör) megalakulását nagy várakozás előzte meg, mivel többen reméltük egy hétvégi bibliakör indulását. A kezdő alkalomra a parókia udvarán került sor 2008-ban, Fehér Norbert nt. úr szervezésében. Rengetegen jöttünk össze minden korosztályból, de a csoport magja végül kb. 15 fő lett. Maga a név is az első alkalom témájából, a tanítványok elhívásából született.

Természetesen az évek során volt mozgás a csoporton belül, de személyes tapasztalatom szerint egy rendkívül be-, és elfogadó közösséggé formálódtunk. Régi és új tagok is úgy jöhetnek, mint egy családba, ahol örömeiket és bánatukat egyaránt megoszthatják a többiekkel. A nagy gyülekezet nem ad lehetőséget arra, hogy mindenkit személyesen ismerjünk, ezért is fontos, hogy a kisebb körök lehetővé teszik a szorosabb kapcsolatok kialakulását. Isten jobb megismerésének szándéka hozott minket is össze, de a közös úton jobban adódik lehetőség egymást is megismerni, tudjuk egymás terhét hordozni, tudunk a bizonyágtételekből erősödni. Az alkalmakat gitárral kísért énekléssel kezdjük, majd az igével folytatjuk és imaközösséggel zárjuk. Bármilyen fáradtan is érkezzen péntek este az ember, biztos, hogy lélekben mindig felfrissülve állhat fel az asztaltól. A bibliakör vezetői Almási Ferenc nt. úr, valamint dr. Bartha Árpád, akinek vezetésével egy ideje kántori szolgálatot is végzünk a gyülekezetben, havonta egy alkalommal.

Kovács Andrea

BIBLIAÓRÁK A GYÜLEKEZETBEN

Szeretnék röviden írni a Szenior bibliakörben megélt élményeimről. Arról, milyen boldogság békességben, szeretetben a testvérekkel együtt, imádságos lélekkel eltölteni minden szerda délelőttöt. Közösen együtt olvasni a Bibliát. Olyan jó, hogy amit nem értünk, azt van, aki megmagyarázza. Tiszteletes úr segítségével egymás hite által épülhetünk.

Az Isten háza a második otthonom. Nagy örömmel veszek részt a Deszkatemplom bibliáóráin. Eleinte egy héten egyszer volt biblióra a gyülekezetben és külön voltak az ifiórák. Ma már több bibliakör van, több korosztálynak, más-más időpontban, így mindenki megtalálhatja a helyét. Amikor nem volt templomunk, mert sajnálatos módon leégett, akkor is összejártunk a testvérekkel imádkozni, igét tanulmányozni. Eleinte a templom előtt voltunk együtt, sírva, imádkozva, azután a Református Székház nagytermében tartottuk az istentiszteleteket. Olyanra nem emlékszem, hogy ne lett volna biblióra a gyülekezetben. Amikor eltört a sarkam és több héten nem tudtam elmenni a bibliáórára, akkor telefonon hívtak és látogattak a testvérek. Igaz, hogy nagyon hiányzott a közösség, de sosem voltam egyedül, az Úr velem volt!

Magamról annyit, hogy 2000-ben hívott el az Úr engem az Ő követésére. Elfogadtam az Úr Jézust személyes Megváltómnak az Ézs 41,10 versével hívott: *„Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak.”* Azóta is Vele járok, immár 24 éve. A Bibliát minden nap olvasom, minden nap imádkozom. Örömmel szolgállok, ahová megyek az Úr Jézusról teszek bizonyosságot.

Hittel és szeretettel vigasztalom a betegeket, időseket azzal az igével, hogy *„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején. Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”* (Zsolt 50,15). Hív Jézus, de nem telefonon, hanem a Bibliából az ige által. Imádkozok a betegekért és időseket látogatok, mert az Úr ezt a szolgálatot bízta rám. Mindenkinek ad legalább egy „talentumot”, hogy azzal szolgáljon mások felé. Szeretettel megyek az idősothonokba, viszek nekik olvasnivalót (Mai ige, Református Lapja). Felolvasok a Bibliából, imádkozunk. Adok nekik egy pohár vizet, megsimogatom, betakarom őket, és együtt örülünk. Engem ez feltölt, felüdít. Igaz, hogy már én is 85 éves

elmúltam, de nagyon hálás vagyok, hogy még tehetem. Tudom, hogy „...*akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál...*” (Róm 8,28). Mindent Jézusnak köszönhetek! Imádkozok mindenkiért, de főleg azokért, akik még nem tértek meg, nem ismerik Jézust. Megköszönöm az Úrnak, hogy még tart a kegyelmi idő.

Köszönöm Uram, hogy elmentél, és helyet készítettél nekem is, adtál nekem fehér ruhát, és abban foglak téged dicsőíteni a Mennyben megváltott testvéreimmel együtt!

Ámen!

„Soli Deo Gloria”, egyedül Istené a dicsőség!

Testvéri szeretettel: Baji Lászlóné - Magdi néni.

ISTEN DICSŐSÉGÉRE!

Kese Zoltánnak hívták, amíg közöttünk élt. Kedves mosolyával, fiatalos lendületével tette a dolgát közöttünk, példát adva nekünk Istenbe vetett hitéről, munkabírájáról, áldozatvállalásáról. Még most is a fülembe cseng pásztorunk, Almási Ferenc temetési ígehirdetése, amiben utolsó, közös meghitt beszélgetésük szavait idézte fel sírva: „... *mondta Zoli bácsi: Mindenért hálát kell adni!*” A szószékről elcsukló hangon “jött” ez az utolsó üzenet, és le kellett írjam, mert az én torkom is elszorul, amikor csak visszagondolok ezekre a szavakra és ezekre a történésekre. Az ember lassan ír, gyorsan olvas, de gondolatai igen sebesen szárnyalnak. Képek úsznak be és ki, szavak röppennek el a másodperc tört része alatt az emberi elmében. Persze - kérdezhetné az olvasó - hogyan jön ez a név és ez a történet ide, erre a hitéleti szintérre, és hogyan hozható ez kapcsolatba a Deszkatemplomunk leégés utáni életével?

A Kese név emlékezetes számomra, de inkább a személy, aki igen nagy hatást gyakorolt rám annak ellenére, hogy keveset beszélünk egymással. Az emlékképek visszavezetnek 1983-ba, amikor, mint fiatal egyetemista tele hazaszeretettel és buzgalommal Erdélyt jártam, hazánk eme részének megismerése céljából.

Marosvásárhely is célpont volt, ahol egy asztalosnál kaptam szállást és enni-valót, no meg sok-sok szeretetet. Írhatom azt is, hogy ebben az életszakaszomban, mint megfigyelő voltam jelen Erdélyben és a saját gyülekezetünkben is, gyűjtöttem a hatásokat, és éltem a szocializmusban élhető hívő fiatalok életét. A képek megmaradtak bennem a mai napig is. A marosvásárhelyi vártemplom református igehirdetésére mint egy turista magyar fiatal mentem el, gyönyörködve a templomon magán, és a gyülekezet magyarságán. És itt kapcsolódik Kese Zoltán ehhez a történethez. Zoli bácsi „civil életében” könyvelője volt annak a faipari cégnek, akinek a dolgozója engem vendégül látott 1983-ban. A vártemplom is egy másik kapcsolódási pont, mivel akkoriban és a későbbiekben is Kese Zoltán presbitere és könyvelője volt ennek a gyülekezetnek. De ezeket akkor én még nem tudtam, nem is találkoztam vele.

Deszkatemplomunk 1997-ben leégett. A harang még függött az elhajladozott vasakon, amikor egy mobiltelefont kaptam Szilágyi Leventétől, annak érdekében, hogy meg tudjam szervezni a harang földre juttatását, bízva abban, hogy a harang még talán megmenthető. Sajnos a harang a tűz és a locsoló víz hatására megrepedt, gyakorlatilag megsemmisült. Ez volt az az élethelyzet, amikor önkéntelenül ráébredtem, hogy az egyházat nemcsak szemlélni lehet, hanem lehetséges akár tenni is valamit érte. Amikor Kádár Péter ajánlására presbiterré választottak, ráébredtem arra, hogy egyházunk sokkal inkább az emberek közössége, mintsem vagyontárgyak egysége. Az emberi közösség azonban nem egyszerű dolog. Még a Krisztus vezérfonalát megragadva is sok megbeszélés, győzködés, érvelés, szinte végeláthatatlan eseménye alkotja az élő, mozgó és forrongó gyülekezetet.

A Deszkatemplom 1999-re felépült. Nagy örömmel vettük újra birtokba, a lelki ház mellé immár újra fizikai ház is adódott. Tevékenyen ugyan, de sokszor álltam, de még ma is sokszor állok a fő sodorral szemben gondolataimmal, tetteimmel. Meglep, hogy már második lelkipásztorunk mondja azt, hogy ilyen ember is kell a presbitériumba. Kese Zoltán a 2000-es években civil munkájából nyugalomba vonult, de hívő református mivoltából nem. Ide költözött a lánya után, pontosan oda, ahol a gyermekkoromat éltem. Ezekben az években találkoztam először vele egy-egy köszönésre. Látva a tevékenységemet a presbiteri közösség 2014-ben missziói gondnokká választott. A kis missziós csoporttal kezdtük munkánkat. Istenbe vetett hitünkkel, akaratunkkal és a missziói paranccsal felvértezve csele-

kedtünk. Panel missziót csináltunk. Papír volt elég, „csengetgettünk”, de a misszió nem ment előre. Missziós lelkészeket hívtunk, de nem ment a gyülekezetépítés. Cigánymissziót készítettünk elő, de a jókais szülők elhátárolódtak a cigány gyermekek gyermek-istentisztelethez. A gazdasági és személyi ügyek az egyházban is elborítottak minket, és a misszió ügyét ekkor látszólag elhagytam. Azért írom, hogy látszólag, mivel Isten által előkészített élethelyzetekben barátainak a kezébe Bibliát adhattam, hiszen én is így kaphattam a megtérés lehetőségét. Tudom, hogy ezek az emberek később beépültek az egyházi vagy gyülekezeti életünkbe.

Adminisztratív presbiteri feladataimat letéve, a misszió ügyét tovább folytattam. Először csak úgy, hogy emlékezve Kесе Zoltán jó kedvvel végzett templomkerti fűnyírásaira, én is elkezdtem két kezemmel tevékenykedni az egyház körül. Ő nem volt többé, ezért valakinek csinálnia kellett ezt is. Persze, segítség mindig elkelt, a feleségem segített, és segít ma is ezekben a fizikai feladatokban, de megszólítottam férfi testvéreket a gyülekezetből. Jöttek segíteni. Mivel már többen voltunk, valahogy szervezkednem kellett, és így digitális levelező csoportot indítottam. Hogyha már 2022-ben a munkacsoport megvolt, akkor nevet is kellett találni hozzá. „Isten Dicsőségére munkacsoport”, mint elnevezés lefedte és ma is lefedi tevékenységünket, hiszen látszólag ellenszolgáltatás nélkül fizikai munkát végzünk, de Isten szórja ránk kegyelmét, tehát megvan az ellentételezés. Kezdetben könnyű volt nekünk, hiszen a csoport tagjai mind hitben élő emberek voltak és ma is azok. Munka közben nem imádkozunk, hanem a munka végén hálát adunk azért, hogy ezt mi megcsinálhattuk Isten dicsőségére. Az utakat, legyenek azok fizikai vagy lelki értelemben lévő utak, nem mi készítjük elő, mi csak járunk rajta. Ilyen útelágazás adódott akkor, amikor Sólýom Hunor középiskolás fiatal 2023-ban felvetette, hogy jó lenne, hogyha a közösségért végzendő munkafeladatok között elszámolható lenne a templom körüli önkéntes kertészeti munka is. Én tárgyaltam az iskolával, igazgatóval, lelkésszel és a csoport létszáma emelkedett.

Kесе Zoltán azzal köszönt el, hogy „*Mindenért hálát kell adni!*”! Egyre jobban átélem és megélem ezt a missziós töltettel teletömött négy szót. *Mindenért*= tehát nincs kivétel, legyen az jó és rossz, öröm vagy bánat, erő vagy betegség. *Hálát*= tehát Istennek köszönetet a Krisztusban

elküldött mi váltságunkért, létünkért. *Kell*= tehát nincs más kerülőút, leállítás, elmismásolás, ez kötelező és egyben nem halasztható feladat. *Adni*= tehát nem ellenszolgáltatásért cserélni, venni, hanem szeretetből cselekedni Isten Dicsőségére.

Itt és most, Istennek adok hálát, hogy ehhez a deszkatemplomi gyülekezethez tartozhatok már gyermekkorom óta, de nemkülönben azért, hogy Krisztust megváltómnak tekintem és tekinthetem.

Áldás, Békesség!

Czél György

SZOLGÁLAT AZ ŐSZI NAPSUGÁR OTTHONBAN

Miskolcon, a Szentpéteri kapuban található az Őszi Napsugár Otthon, ahol mintegy 450 idős ember éli mindennapjait. Nehéz élethelyzet ez, hiszen ott kell hagyniuk otthonukat, egészségük megromlik, túlnyomórészt más-más mértékben, de segítségre, gondoskodásra, felügyeletre, vagy ápolásra szorulnak. Kiszolgáltatott helyzetüket nehezíti, hogy nemcsak a lakókörnyezetüket kell elhagyniuk, hanem a szeretteiket is. Idegenekkel kerülnek egy szobába, így szinte soha nincsenek egyedül. Óriási feladat méltó módon gondoskodni az ő testi egészségükről, de a lelkiről talán még nagyobb. A mentálhigiénés nővérek igyekeznek megtenni azt, ami tőlük telik, de van az ember lelkében egy olyan úr, amit csak Isten tud megtölteni, ahogy azt Pascal is vallotta. Így a gyülekezetünk területén lévő idősothonba évtizedek óta járnak a Deszkatemplomban szolgáló lelkészek.

Két éve, az akkor idekerült beosztott lelkészünk, Kocsis Sándor feladata volt az idősek otthonában a szolgálatok végzése. Nagy örömmel és lelkesedéssel kezdte el az alkalmakat tartani, majd hamar sikerült kapcsolatot kiépíteni a gyülekezetünk fenntartásában működő Jókai Mór Református Általános Iskola és az Otthon között. Ennek eredménye- és örökségképpen ma anyák napján, karácsonykor, húsvétkor egy-egy osztály Istent dicsőítő énekekkel és szavalatokkal felkészülve látogat el az Őszi Napsugár Otthonba.

Szolgálatukkal, fiatalságukkal, kedvességükkel bearanyozzák a lakók életét, a dolgozók pedig mindig sütivel, üdítővel és egy kis ajándékkal kedveskednek a gyermekeknek. Nekünk pedig öröm látni, hogy az élet elején lévők és a végére készülők megélhetik együtt, hogy mind Isten kezében vannak/vagyunk, Ő az életünk forrása, öröme, vigasza.

Almási Ferenc
lelkipásztor

IMAKÖZÖSSÉG

Imaközösségünk a pandémia (COVID-19 járvány) előtti években jött létre, Almási Ferenc nt. úr ösztönzésére. Kezdetekben a két istentisztelet között gyülekeztünk az egyik karzaton, hogy a lehetőségekhez képest távol legyünk a zajoktól. Majd később a gyülekezeti ház baba-mama termében találtunk otthonra. Az alkalmak elején megbeszéltük, hogy mik azok az aktuális, fontos témák, amikért szeretnénk hálát adni, és amiket kérésként gondolunk megfogalmazni, illetve, hogy tudunk-e esetleg olyan személyről, akit valamilyen probléma miatt Isten elé kell akkor épp vinnünk. A járvány miatt sajnos ezeket az alkalmakat is fel kellett függesztenünk, de a nyitást követően nem sokkal újból lehetőségünk adódott a találkozásra. Öröm volt látni, hogy milyen nagy számban jöttünk össze a gyülekezeti ház alsó részében. Jobbágy Tamás javaslatára egy igei felvezetéssel szoktuk kezdeni az imaközösséget, mely többnyire a gyülekezeti élet valamely szegmensére irányítja a figyelmet. Felemelő az a tudat, hogy a gyülekezetünket vihetjük, annak minden örömeivel és gondjával közösen, valóban egy akarattal Isten elé. A teljesített kérések pedig minden alkalommal megerősítenek minket, és újabb bátorítást adnak kéréseink megfogalmazásában, de talán még inkább ösztönöznek a folyamatos dicsőítésre, hálaadásra a következő igével összhangban: „*Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörölgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt.*”

(Fil 4,6)

Kovács Andrea

DESZKATEMPLOMI KÓRUS

Gyülekezetünkben hosszú idő óta van kórusmunka. Bár nem folyamatosan és azonos személyi vezetéssel, de időről-időre fölmerül a közös énekes szolgálat iránti igény. Talán nem véletlenül, hiszen „kétszeresen imádkozik, aki jól énekel”, így Istentől kapott talentumát használja az Ő dicsőségére és közösségünk lelki épülésére. Ráadásként sok örömet és áldást is kapunk ezáltal.

Jelenlegi énekkarunk nagyon jó hangi és lelki adottságokkal megáldott kis közösség. 2022 karácsonyán szolgáltunk először közösen. Több-szólamú kórusműveket és egyszólamú dicsőítő énekeket is éneklünk zenei kísérettel. Majdnem mindannyian aktívan dolgozó emberek vagyunk, komoly feladat időben összehangolni a próbákat, szolgálati időpontokat. Ezért próbálunk időszakosan, egy-egy szolgálatra készülve vasárnaponként az istentisztelet előtti órában. Szívesen éneklünk egyházi ünnepeinkhez, de más gyülekezeti alkalmakhoz kapcsolódva is. Nagy áldás, hogy hivatásos zenészek is vannak köztünk, akik minőségi hangszerjátékukkal emelik a kórus színvonalát.

Örömmel látjuk és hívogatjuk közösségünkbe az énekes szolgálatra vágyakozó testvéreket!

Pásztorné Sipos Katalin

ÉVAD NYITÓ- ÉS ZÁRÓ ALKALMAK A GYÜLEKEZETÜNKBEN

Tokodiné Baji Tímea vagyok, nevelőszülői tanácsadó, a Tetemvári Református Gyülekezet tagja. Mégis legmeghatározóbb az életemben az, hogy Isten gyermeke lehetek. Megtalált engem Jézus Krisztus – nem másnak és nem csak Péternek –, nekem személyesen mondta el a Bibliából: „*Jöjj és kövess engem!*” Először azt válaszoltam neki, hogy nem lehet, mert én nem vagyok erre méltó, nem vagyok elég jó... „*Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!*” (Lk 5,8) – mondtam, mint Péter.

Mégsem engedett el, szeretettel azt válaszolta nekem, hogy „*Nem az egészségesegeknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket*”. (Mk 2,17) Csodálatos érzés volt, amikor megértettem Jézus elfogad olyannak, amilyen vagyok, de nem hagy úgy, mert megváltott (bűneimből) és megváltoztat! Azóta sem nőttek angyalszárnyaim, de formálódok, a Mester dolgozik rajtam... Elhívott az Ő követésére és olyan erősen vonzott ez a feltétel nélküli szeretet, hogy igent mondtam neki. Ez 2006 nyarán történt. Később, mikor csatlakoztunk a Tetemvári Református Gyülekezethez a férjemmel, nem volt kérdés, hogy keresünk egy bibliakört, ahol együtt élhetjük át a többi testvérünkkel együtt, hogy Jézus a tanítványai között ma is, most is jelen van, cselekszik.

Több bibliakör is van a gyülekezetünkben, de ez nem szabad, hogy elválasszon bennünket, mert mindegyik körben Jézus Krisztus van a középen, aki összeköt bennünket. Ezért nagyon fontosnak tartom, hogy a nyári szünet előtt és után közösen álljuk körbe Urunkat.

Júniusban, a tanév (és az egyházi év) végén – immár hagyományosan – közös szalonna- és hússütésre gyűlnek össze a bibliakörök tagjai családjikkal, és azok a gyülekezeti tagok, akik érdeklődnek a közösségek iránt. A meghívót azonban mindenkinek Isten adja át, hiszen senki sem véletlenül van jelen, mindig Ő a kezdeményező. A hálaadás alkalma ez! Közös étkezéssel, énekléssel és felszabadultan, jó hangulatban vagyunk együtt. Egy kis sportra is van lehetőség. Focizni, tollasozni, tavat körbesétálni is lehet, kinek mihez van kedve és ereje. A legfontosabb mégis az, hogy hálát adunk Urunknak áldásaiért, hogy hordozott minket és köztünk volt egész évben.

A nyár végén, szeptemberben, újra indulnak a bibliaórák, évadnyitó istentiszteletet tartunk. Ilyenkor a templomban szoktuk közösen, imádsággal és igeolvasással kezdeni az új évadot. Kérjük és várjuk Isten áldását, hiszen nem öncélúan, hanem Jézus nevében gyűlünk össze és imádkozunk áldásért, vezetésért. Azt szeretnénk, ha minél többen megismernék a Megváltót és csatlakoznának valamelyik bibliakörbe. Nagyon jó együtt lenni és – reménység szerint kipihenten – újra találkozni. A legnagyobb öröm mégis az, amit Jézus mond a tanítványoknak. „*De ne annak örüljete, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.*” (Lk 10,20) Fel van írva a neved a mennyben, benne van az élet könyvében?

Biztatlak, hogy bátran csatlakozz valamelyik gyülekezeti körbe és éld meg a közösség örömét és azt, hogy nem vagy egyedül problémáiddal, kérdéseiddel. Valóban egymás terhet hordozzuk, együtt sírunk, együtt nevetünk.... Ennek jó alkalmá lehet akár az évadzáró, akár az évadnyitó alkalmon való részvétel, ahová minden érdeklődőt és keresőt szeretettel hívunk és várunk. Merd megszólítani lelkészeinket, presbitereinket, akár a melletted ülőt a gyülekezetben. Merd megszólítani Jézust, hiszen nincs messze, csak egy imádságnyira van tőled!

Szeretettel:

Tokodiné Baji Tímea – Kövess Engem Kör tagja

A HAJNAL KÖR

A Kereszt-kérdések kurzus végén a bibliakör tagjai évről-évre úgy érezték, hogy jó lenne csoportként együtt maradni és tovább tanulmányozni az Igét, még jobban megismerni Istent. E gondolat mentén alakult meg 2018 tavaszán a Hajnal kör, amelynek neve az alábbi „szójátékból” ered: „Hittel AJánlom Neki A Lelkem”.

A kör tagjaival kéthetente szerdánként 17:30-tól tartjuk alkalmainkat, szeretettel várunk minden érdeklődőt nyári szünetünket követően, szeptembertől a gyülekezeti terembe. Jövő évi témánk az “Egy kegyes kétbalkézes naplója” című Adrian Plass könyv lesz.

Az éven fejeztünk be egy hosszabb, a teljes Bibliát körülölelő témakört, sorozatot, amely majdnem két éven át kitarzott: a bibliai nőket vettük végig, alkalmainkon részletesen foglalkoztunk a Bibliában szereplő nők életével, jellemével, Istennel való kapcsolatával, hitével. A róluk kialakított kép alapján igyekeztünk magunkat szemlélni: pozitív tulajdonságaikból példát venni, negatív tulajdonságaikból, hibáikból pedig tanulni. A témakör ötlete onnan eredt, hogy volt egy időszak, amikor a férfiak különböző okokból elmaradtak ebből a körből (egyébként korábban is jellemzően nők jártak ebbe a kiscsoportba), így adódott a lehetőség, hogy időlegesen női körre válhassunk, és a nőket közelebről érintő témákat ve-

gyünk elő. (Amikor a témát már éppen lezártuk, és belekezdünk következő, nagyobb témánkba – Pál apostol élete –, pont akkor az idei Keresztkérdések kurzus tagjai közül már férfiak is csatlakoztak körünkhöz).

Azon túlmenően, hogy Isten igéjét tanulmányozzuk, gyakran megyünk együtt kirándulni, illetve kulturális programokra: koncertre, színházba, előadásokra. Az igetanulmányozáson túlmenően alkalmainkon beszélgetni is szoktunk, olykor a témától eltérően is: példának okáért egy ilyen beszélgetés során, az alkalom elején lezajló beszélgetésen fejlesztettük tökélyre a húsleves főzési tudományunkat egy „titkos alapanyag” hozzáadásával.

Személy szerint én rengeteget kaptam és kapok ettől a körtől: barátokat, testvéreket. Megélhetjük egy közösség tagjaiként, hogy különbözőségünk ellenére mindnyájan Isten gyermekei vagyunk. Alkalmainkat igyekszünk mindig imádsággal megnyitni és lezárni, ilyenkor arra is kérjük Isten áldását, hogy közösségünk középpontjában mindig valóban Jézus állhasson.

Bányainé Rónai Tímea

A KERESZT-KÉRDÉSEK KURZUS AZ ÖRÖMHÍR TOVÁBBADÁSÁNAK EGY JÓ LEHETŐSÉGE

Közel 10 éve határoztuk el Almási Ferenc lelkipásztorral, hogy Jézus Krisztus megismerését segítő sorozatot indítunk a gyülekezetünkben. Úgy gondoltuk, hogy erre a Kereszt-kérdések kurzus alkalmas, ezért évente meghirdettük a Biblia iránt érdeklődők, illetve a felnőtt konfirmandusok számára is. A sorozatban Márk evangéliuma alapján három döntő kérdéssel foglalkoztunk:

1. Kicsoda Jézus Krisztus?
2. Miért jött?
3. Mit kíván Jézus a követőitől?

A találkozókra a kötetlen légkör volt jellemző. Ezt segítették a közös

étkezések is. Az előadások, amiket a lelkészünk tartott, nagyon színesek, jól követhetőek voltak. Az elhangzottakat általában kisebb csoportokban beszéltük meg. Bárki lehetőséget kapott kérdései, gondolatai, kételyei felvetésére. A csoportvezetők feladata elsősorban kérdések feltevése, illetve a beszélgetés irányítása volt. Az alkalmak folyamán törekedtünk arra, hogy a bizonyágtételünk hiteles legyen, de tudtuk, hogy a szíveket csak az Úr tudja megújítani.

Az elmúlt években hála Istennek sok bizonyágtévő segítette ezt a szolgálatot. Nagyon sok résztvevő jelezte, hogy a kurzus neki sokkal többet nyújtott az örömhír puszta megismerésénél. Sőt, még számunkra, segítő munkatársak számára is hitbeli erősödést, újulást jelentettek ezek az alkalmak! Hálásak vagyunk az Úr áldásáért, amit az alkalmak közben és után megtapasztaltunk!

dr. Bartha Árpád csoportvezető

Isten dicsőségére csoport

Deszkatemplom

A Tetemváron áll
egy csodálatos ház,
az Isten háza, – a Deszkatemplom.

Ünnepnapon érkeztem meg ide hőségben,
augusztus 20-án, először életemben.
Nagyon kedves és figyelmes volt a fogadtatás,
itt maradtam, vettem Úrvacsorát.

A templom gyönyörű volt, ragyogott,
lenyűgözött, csodálatosan hatott.
Mindenütt fa, élő anyag,
él itt a hit, a remény is,
itt lakik az Úristen is,
ő is él, él itt a Lélek, a közösség,
a gyülekezet sokféle formában megél.

Egy olyan helyet kerestem,
ahol jó lenni,
hittel együtt élni, létezni,
az Istent keresni, a Lélek szerint élni,
ahová jó eljönni, megérkezni,
ahol hirdetik az Igét,
ahol szól a zsoltár,
ahol zeng az ének,
ahol velünk vagy Uram,
megőrzöl és vigyázol ránk.

Megtaláltam benne lelki otthonom,
itthon vagyok, boldog vagyok.

Kovács Andrea
új gyülekezeti tag

A Deszkatemplom feltámadása

Idős férfi botozgat a templomban, jön-megy az állványok, a földön tornyosuló deszkahalmok, a fémesen világító szigetelőgöngyölegek között, botozgat némán, de inkább: hangos szó nélkül. Csak ő tudja, mit mesél magának, magában, mit lát az állványok, gépek, halmok, kupacok, a jószágú forgácsdombok, a rom helyén, mígféle emléképek toladnak a most pillanatfelvételei elé: ahogy kerülgeti a vödröket, a két fűrészelő férfit, a cipőtalphoz nyomódó, heverő szöveget, ahogy nézi az újraöntött harang lassan lengő köteleit.

Ő tudja, mi gyanítjuk.

A múltat látja, s benne a maga életének régmúltját is.

Az időtől feketére aszalódott, de ép s szép egykori Deszkatemplom.

A város, Miskolc s a magyar építészettörténet egyik különleges kincsét, a mennyezettől a padókiig csupa erdélyi faragással ékített, zsindeletős, fiatornyokkal díszített épületet, mely város fölötti dombjáról az átellenben lévő avashegyi templom tornyával a harangtoronyát szomszédosítja.

Tudnia kell, hogy december 19-én az egykori, a rom helyére templomban állították fel a harangot. Ődön hallotta is a kájakat, leheletkor is.

S tudja, ismét történt ez a területen, a szolgálatát végzőknek Szilárd, az ábrái közötti időt töltötték, és neje, a szegregredeként kelt, s a mindig meglévő állból készült,

olyan újraszülötő templomok jövőbeli sorsára figyelt. „Ezen deszkatemplom tartassék fenn

mindaddig, míg Miskolc városában helvét hitvallású protestáns egyházi tagok és egyházak leendenek...”: s ehhez a nem könnyű feladathoz javaikból, vagyonukból alapítványi tőkét is teremtettek.

S biztosan itt volt azon a két évvel ezelőtti szörnyű hajnalon is, amikor messze világító fákyaként lángolt a Tetemvár: mert egy örült (nagy emberek mutatózó) férfi gon-

tig, ahol az oldalgerendák és a zsindeletős a legszorosabban kapcsolódik egymáshoz: a lenti láng pillanatok alatt futhatott a tetőre. Gyúlékony hígítószeret vásárolt, jó előre, de melléjük ecsetet is, ne váljék gyanússá a boltban. Két eszendeje történt ez, 1997. december 4-ére virradóan: azóta a beszámíthatatlanság orvosi-pszichológiai mentőve védi a tettest.

A segítő szándék éppoly gyorsan lobbant fel, akár a láng: a másnapi Észak-Magyarországban már ott van az adományokat fogadó számlaszám, az önkormányzat jelzi, hogy anyagilag támogatja az új-jáépítést, a műemlék-felügyeleti igazgatóság a pénzforrások felkutatásában vesz részt, a biztosító területi igazgatója közli: napokon belül fizetnek az egyébként és természetesen alulbiztosított épületre. Az egyház birtokában vannak a régi tervrajzok, egy videofilmről pontosan lemásolhatók a festett üvegablakok, a város polgármesteri hivatala már meg is bizta főépítészt a tervezési feladatok irányításával. Bathó István és neje, szü-

Kedves Testvérek!

Amennyiben szeretnének e-mailben gyülekezeti hírlevelet kapni, az alábbi email címen kérhetik felvételüket a levelező listára:

info.reftetemvar@gmail.com

Cikkeket, beszámolókat a deszkaszalkak@gmail.com címre várunk

www.deszkatemplom.hu tel.: 46/506-613

A gyülekezet számlaszáma: 10700086-73698681-51100005

Lelkészi hivatal: 3525 Miskolc, Palóczy u. 21.

hivatali idő: hétfő 9-12 óra, csütörtök 14-17óra

Felelős szerkesztő: Almási Ferenc

A szerkesztőbizottság tagjai:

Dr. Czel Györgyné, Dr. Benke László, Frajka Viktória,

Földesi Gyula, Tokodiné Baji Tímea

Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik

keletkező tüze haszontalannak. Hogy volt, kívül, mozgásérzékelő lámpa: a hatósugarát kikerülve

ből mentett, dalolni újra megtanított harangot, talán Sándort, talán Ödönt